

15. fejezet



Már mintegy két hónap telt el a bombatámadás óta, amelyben Reiko életét veszttette. Szajuri képtelen volt a kórházi munkára koncentrálni. Égett a vágtyól, hogy beváltsa bizzarr bosszúját, de nem tudta, miként fogjon hozzá. A nővéri munka már semmit nem jelentett a számára, az első vonalban akart lőni és gyilkolni, amíg minden dühe elszáll.

Eljött majd elmúlt egy újabb szomorú szilveszter. Beléptek az 1945-ös esztendőbe. Szajuri még mindig nem felejtette el Reiko kegyetlen halálát, csakhogy nem talált egyetlen alakulatot sem a japán haderőben, amely női katonát is elfogadott volna. Minden szabad idejét a személyzeti társalgóban töltötte, szinte rátapadt a rozzant vén rádióra – hallgatta a jelentéseket, hogy vesztí el Japán fokozatosan a háborút –, éjszaka aztán vékony futonján álmatlanul forgolódott. Egyik este felfigyelt egy műsorra. A rádió arról tudósított, hogy egy tábornok olyan pilótákat soroz be végső megoldásként, akik gépükkel öngyilkos módon belerepülnek a Japán felé közeledő amerikai repülőgép-anyahajókba. Tömegével jelentkeztek fiatalemberek az elit családokból és egyetemekről, akiket ugyanaz az eltökélt és ádáz düh fűtötte, mint őt.

Szajuri nagyon figyelt, hogy vannak e köztük nők is, de nem: egytől egyig férfiak voltak.

„Miért kell mindnek férfinak lenni? – gondolta dühösen. – A nőknek is joguk van érezni, nekik is meg kell adni az önfeláldozás lehetőségét!”

Aznap éjjel, mielőtt aludni tért, elővette Reiko mosolygós fotóját.

– Vadászpilóta akarok lenni – suttogta. – Hallom, hogy kinevetsz, mondván, hogy legyen eszem, nők nem lehetnek vadászpilóták. De tudod mit, Reiko? Találok valami módot, hogy ott legyek egy gépen, beindíthassam a motorját és neki-száguldjak az ellenségnek, hogy úgy éjjenek el, ahogy te égtél el elevenen, kegyetlenül!

Szajurit szülei pár héttel később meglátogatták Tokióban, hogy rávegyék, térjen haza velük Macumotóba.

– Mindenütt azt hallani, hogy a Tokióhoz hasonló nagyvárosok elleni amerikai légitámadások nap mint nap egyre hevesebbek lesznek – mondta az apja. – Mindennap meghalunk egy kicsit, annyira aggódunk érted. Kérlek, gyere haza velünk! Nem mondanám, hogy Macumotóban sokkal biztonságosabb, de legalább együtt vagyunk. Kérlek, Szajuri, már elvesztettünk egy fiút, nem veszíthetünk el téged is!

A lányt egy pillanatra elfogta a kísértés, hogy elfeledkezzen a háborúról, a bosszúról és bizarr terveiről, s egyszerűen csak hazamenjen családjá babusgató karjaiba, a rendezett, eseménytelen életbe. De aztán megkeményítette a szívét, és fejét rázva így szólt:

– Nem mehetek, apám. Addig nem, amíg meg nem tettem valamit, amit el kell intézнем.

Megebédeltek együtt, majd amikor szomorúan elbúcsúztatva szüleit az állomáson, Szajuri sejtette, hogy amennyiben veszedelmes küldetése sikerrel jár, soha többé nem látja őket viszont.

Három hónapra rá azonban még mindig a kórházban volt, jottányival sem közelebb a céljához, és noha minden propagandaadást meghallgatott Japán félelmetes pilótáiról, egyetlen utalást nem talált arra vonatkozólag, hová menjen, aki csatlakozni szeretne a programhoz. Mintha mindenki, aki pilóta akar lenni, eleve tudná, hová kell fordulnia.

Aztán a véletlen mégis meghozta az áttörést. Szajuri majd egy hétig kötözte két katona sebeit, s a szokásos kedveskedések és közönyös megjegyzések útján rájött, hogy többé-kevésbé a vezetéshez tartoznak. Pusztá kíváncsiságból megnézte a kórlapjukat, s sebzett szíve hosszú idő után először kelt életre.

– Higucsi T. százados és Nagano J. százados, a légierő pilótái – olvasta halkán.

Nem okozott nehézséget, hogy beszélgetésbe elegyedjen a két sebesült, anatómiai, kórházi ágyhoz kötött pilótával, akiknek nagy szükségük volt női társaságra, akkor is, ha a szóban forgó nő orra fényes, egyenruhája gyűrött és félőrült tervekkel áll elő.

Szajuri hamar rájött, hogy ezek olyan pilóták, akiknek lelőtték a gépét, de biztonságosan katapultáltak. Még így is több törésük és égési sebük volt. Miután elhagyják a kórházat, visszatérnek az egységükhöz és újra vadászgépbe ülnek.

– Nagy bátorságra lehet szükség odafent, hogy azokkal a nagy és veszedelmes masinákkal repüljenek – jegyezte meg közönyösen Szajuri, mialatt Higucsi százados kötését cserélte.

– Kezdetben az volt, de ma már a vérünkben van – válaszolta az ifjú pilóta. – Már alig várjuk, hogy visszatérjünk az egységünkhöz, és újra odefent legyünk.

Szajuri szíve olyan gyorsan vert, hogy alig tudott lélegezni, mégis nyugodtan kérdezte:

– Tömérdék hírt hallani a rádióban és az újságokban a pilótáinkról. Úgy tűnik, hazánk most jobban támaszkodik a légierőjére, hogy elpusztítsa az ellenséget, nem igaz?

– Igaz – mondta Nagano százados, a másik pilóta. – És mi részesei akarunk lenni ennek.

– Minden pilóta férfi, vagy nők is ugyanúgy szolgálhatnak?

– Nem, mind férfiak – válaszolta Higucsi. – A hadsereg szerint a nőkből hiányzik a bátorság és az acélos jellem, ami a vadászgépek és a bombázók vezetéséhez kell.

– Miért? Én például szívesen lennék harci pilóta.

– Maga? – pillantott rá hitetlenkedően Nagano. – Tudja, milyen veszedelmes egy ellenséges gépekkel teli légtér? Valóságos légi harakiri ez, azzal a különbséggel, hogy a harakiri végrehajtója a saját becsületéért hal meg, mi ellenben a haza védelmében repülünk és halunk meg.

– Nos, én személy szerint nem látom be, miért ne lehetne egy nőből pilóta – mondta Higucsi.

– Köszönöm a véleményét! – mosolygott rá Szajuri. Aztán tárgyilagosan, hogy ne tűnjön okvetetlenkedőnek, megkérdezte: – Mégis, hol lehet jelentkezni erre a pilótaprogramra?

– Ó, a központi toborzó légibázis Mitaka kerületben van. A kórházból egyenesen oda megyünk. Nincs vesztegetni való idő, az ellenséges hajók egyre közelednek Japán felé. Meg kell állítani őket – válaszolta Nagano.

– Attól tartanak, hogy olyan veszedelmes bevetésekre kell menniük, ahol nagy valószínűséggel meghalhatnak? – kérdezte Szajuri.

Nagano százados a fejét rázta.

– Talán a bevetés előtt jogos lenne ez a feltételezés – válaszolt –, de most nem. Hát nem látja, hogy nincs más mód Japán megmentésére? Ha egyszer a szövetségesek beveszik Okinavát, nekünk végünk! Én úgy látom, meg kell védenünk a császárt és az országot, anyáinkat és nővéreinket, még ha ez az életünkbe kerül is!

Aznap, amikor a két pilóta elhagyta a kórházat, Szajuri megkapta a légibázis címét, és lekísérte őket a kórház lépcsőjén. Tudta, nincs sok esélyük, hogy túléljük a háborút, gondolt hát egyet, és felágaskodva arcon csókolta őket. A két kemény pilóta még akkor is zavarban volt, amikor visszafordulva integettek neki. Aztán befordultak egy sarkon, és eltűntek, valószínűleg örökre.

Szajuri figyelte, míg el nem tűntek a távolban, majd visszasietett hálótermébe. Két teljes napon át latolgatta, mit tegyen. Harmadnapon komoly elhatározásra jutott, döntenie kell: vagy valóra váltja merész tervét, vagy visszamenekül Macumotóba, és ott vészeli át, ami még hátravan a háborúból.

Alig öt perc habozás után döntött, s mielőtt e döntés pusztán merészségétől elijedt volna, sietve összepakolta kevéske cók-mókját egy kis vászonbatyuba, és olyan kemény elszánással kötözte össze a száját, amekkorát soha nem érzett magában. Még koromsötét volt, épp pirkadni készült – ez volt a legjobb idő a távozásra, mielőtt valaki felkelne és kérdezősködni kezdene.

Elfojtott egy rekedt, örömtelen nevetést a gondolatra, mit szólna a többi nővér, ha megtudnák, mire készül.

„Örültség! Felelőtlenség! Képtelenség!”

Fülsértően rosszindulatú, gúnyos kacaj visszhangzott végig a helyiségen, és verődött vissza a falakról. Ő azonban tudomást sem vett róla. Hirtelen elhatározással lefirkantott egy üzenetet a szomszédos priccsen alvó nővérnek, Jumikónak, akivel elég közel kerültek egymáshoz.

Azt írta, sürgős családi ügyek szólítják haza Macumotóba. Az üzenetet egy kis szív alakú csecsebecsével együtt, amit Jumiko úgy szeretett, az alvó nővér mellé helyezte, majd nesz-telenül kilopodzott a szobából.

Odakint a hajnali levegő frissítően hűs volt. Szajuri néhány szomjas szippantással megtöltötte a tüdejét. Ez eloszlatta kora

reggeli borús hangulatát és kételyeit, vajon jól teszi-e, amit most cselekszik.

Mitaka túl messze volt ahhoz, hogy biciklivel menjen odáig, úgy döntött hát, hogy az első, hatórás vonattal megy. Előtte még otthagya biciklijét a hálóteremben egy Jumikónak szóló üzenettel, hogy használja tetszése szerint, mivel neki már úgysem kell. Szemét elöntötte a könny, amikor eszébe jutott, milyen áron szerezte meg Reiko. Tenyerével még egyszer utoljára végigsimított a kerékpár ütött-kopott vázán.

A vonat zsúfolásig megtelt a kora reggeli ingázókkal, valamint az egyenruhások megszokott tömegével, akik egyik katonai táborból a másikba igyekeztek. Amikor a nyüzsgő tömeg beszippantotta Szajurit, hirtelen pánik fogta el, és megpróbált kikeveredni a nyomasztó zárt térből. De már késő volt, az ajtók bezárultak, és a vonat kihúzott az állomásról. Először lassan haladt, majd – a megfáradt fém alkatrészek csikorgása közepette – egyre inkább felgyorsult.

A mitakai légibázist könnyen megtalálta. Ha valami látványosra számított, csalódnia kellett: a bázis mindössze egy csoport egyenszürke épületből állt, amelyek alig látszóttak ki a magas betonfal mögül, ennek a falnak a tetejét szögesdrót félelmetes erdeje borította. Szajuri szíve hevesen vert, mialatt odalépett a magas szögesdrót mögötti, megközelíthetetlennek tetsző őrháznál őrködő, állig felfegyverzett katonákhoz.

– Ápolónő vagyok. A parancsnokához jöttem megkérdezni, van-e itt egy hely a számomra, hogy a csapatainkat szolgálhassam – mondta egy szuszra.

Hangja alig észrevehető remegésétől eltekintve senki sem sejtette, milyen izgatott.

Szerencsére az őr, aki ellenőrizte a papírjait, és felírta a nevét, új fiú volt, akit még eltöltött az a hazafias eszme, hogy

senkit nem szabad eltántorítani, aki szolgálni akarja a népét. Intett hát neki, és egy hosszú, lapos sűrű épületre mutatott bal kéz felől:

– Abban az épületben menjen a harmadik ajtóhoz. De még jó darabig várnia kell, mert nagyon korán van – mondta.

– Köszönöm, nagyon köszönöm. Rendben van, várok – válaszolta Szajuri.

Átsietett az ellenőrzőponton a mondott épület felé, mielőtt még a katona meggondolhatta volna magát.

A propellerek zümmögő morajlása a közeli felszállópályán volt az egyetlen jel, ami arra utalt, hogy az egyébként jellegetlen épületegyüttes légibázis, ahol a haza félelmet nem ismerő pilótái, nyilvánosan ünnepezt hősök állomásoznak. Szajuri emlékezett egy fekete-fehér falragaszra, amelyet sok helyütt látott szerte Tokióban: honfitársait ábrázolta, amint térden állva megcsókolják a földet, valahányszor egy pilóta gépével elzúg felettük. Büszkék rá, ugyanis életét kockáztatja a hazáért és a népért.

Az épület harmadik ajtaja sűrű falú helyiségbe nyílt, amelynek padlóját ronda zöld linóleum borította. A hadsereg szabványos barna fabútoráival rendezték be. Az egyik asztalnál egy lány ült, s örömtelenül kopácsol egy öreg írógép billentyűzetén, mialatt úgy tűnt, a könnyeit nyeldekl.

Amikor Szajuri az asztal felé indult, feltekintett.

– Tanigucsi századoshoz jött? – kérdezte rosszkedvűen.
– Egy órán belül még biztos nem jön be, tehát üljön le, és várja meg. Ez itt szigorúan védett terület, úgyhogy a látogatóknak nem szabad az épületben járkálni, csak vezetővel. Attól tartok, nem engedhetem ki innen.

Ekkor dübörgés hallatszott, mert egy repülő nagyon alacsonyan húzott el felettük. A lány összerezsent, mintha bánatán ez a hang.

„Ahhoz képest, hogy légibázison dolgozik, minden bizonynyal gyűlöli a gépek robaját” – csodálkozott Szajuri, akinek viszont ez volt a legizgalmasabb hang, amit valaha is hallott. Úgy érezte, mintha csomóra kötötte volna a zsigereit. Odafent szeretett volna lenni a dübörgő, erős gépek közt.

A lány barátságatlan arca nem bátorított további beszélgetésre vagy csevejre, így Szajuri helyet foglalt egy rozszant vesszőfonatú faszéken. Aztán egyszer csak az ajtó nyikorogva kinyílt, és belépett rajta egy szürke egyenruhába öltözött, köpcös férfi.

A lány tisztelgett neki, de ugyanazon a száraz, örömtelen hangon szólalt meg:

– Ez a hölgy önhöz jött, uram.

Noha belül remegett, Szajurit meglepte, milyen nyugodtan ült le a székbe, amelyre Tanigucsi százados mutatott. Kérését fegyelmzett, nyugodt hangon adta elő, amely nem remegett meg a szigorú, gyakorlatias tiszt szúrós tekintetének súlya alatt.

– A nevem Mijamoto Szajuri, azért jöttem Macumotóból Tokióba, hogy nővérként dolgozzak. Az utolsó két munkahelyem belvárosi kórházaknál volt, ahol nap mint nap a bombázások áldozatait láttam el – kezdte.

– Rendben, de tényleg nincs időm mindezt végighallgatni – válaszolt türelmetlenül Tanigucsi százados. Az egyetlen hang fényezett csizmájának dobogása volt a hideg betonpadlón. – A lényeg: miért jött ide? Amint látja, ez itt légibázis, nem pedig kórház.

Bénító volt ez a modor, nem bátorított további beszélgetésre. Szajuri azonban nem ijedt meg, és elszántan folytatta:

– Igen, uram, tudom, hogy ez egy nagyon különleges légibázis, ahol pilótákat képeznek. A lényeg, uram, hogy az öcsém és a legjobb barátnőm mindketten ellenséges tűzben

vesztették életüket. Ég bennem a vágy, hogy megbosszuljam a halálukat. Rövidre fogva, uram, pilótának akarok jelentkezni. Úgy érzem, nincs jogom nyugalomban élni, miután ők meghaltak.

Szavait néma csend követte, s még a boldogtalan lány kifejezéstelen arcán is ijedség jelent meg a szemtelen kívánságot hallva. Szajuri meglepetésére azonban Tanigucsi százados nem nevette ki, ahogy arra számított.

Ehelyett a tiszt fürkészőn nézett rá, mintha csak először venné emberszámba.

– Tisztelem a döntését – mondta ünnepélyesen. – Személy szerint nem látom be, miért ne lehetne egy nőből pilóta, de a legfelsőbb parancsnokság által kiadott katonai szabályzat megtiltja a nők besorozását. Ezért attól tartok, vissza kell utasítanom az ajánlatát. Ugyanakkor az ifjú szívekben ébredő vágyat, hogy szolgálják a hazát, nem szabad figyelmen kívül hagyni vagy elnyomni – folytatta. – Úgy gondolom, az a legkevesebb, hogy munkát adok magának itt a bázison. Szükségünk van például szakácsra. Ez persze közel sem az, amiért idejött, de ez a legtöbb, amit ajánlani tudok. A bázison dolgozhat, a pilóták közelében. Végül is azzal, hogy enni ad nekik, közvetetten befolyással van a sorsukra. Egyike lesz a nagyon kevés nőnek körünkben. Amint azt maga is beláthatja, mi itt lényegében férfitábor vagyunk.

Szajuri el sem tudta hinni a szerencséjét. Arra számított, hogy kinevetik és kidobják. S bár nem ezért jött, Tanigucsi századosnak igaza volt: így kerülhetett a legközelebb ahhoz, hogy pilóta lehessen. De ha a szent cél érdekében főznie kell, hát főz!

– Köszönöm, uram, köszönöm – mondta, és tekintete sugárzott az örömtől. Lehetőséget kapott, hogy a félelmet nem ismerő pilóták oldalán dolgozzon, velük éljen, lélegezzon és

egyen. Az, hogy főzéssel kell megszolgálnia a helyét, pillanatnyilag nem érdekelte.

Egy szűk szobácskát kapott kemény vasággal, egyetlen székkal és apró ablakkal, amelyet még lábujjhegyen is csak nehezen ért el. Noha szobája leginkább börtöncellára emlékeztetett, Szajuri számára a túlszűfolt kórházi hálóterem után, ahol alig két láb választja el az embert az ágyszomszédjától, maga volt a mennyország.

Az előző pár nap feszültsége azonban kimerítette, így aznap éjjel megint visszatérő rémálmok gyötörték.

A kisöccsével álmodott. Hiro mindig is annyira félt a víztől, hogy barátai minden csábítása, fenyegetése és gúnyolódása ellenére sem ment velük soha strandra. Mit keresett hát egy hajón, a hullámokban rátörő tengeribetegségtől zöld arccal? Amint a hajókorláton áthajolva a tengerbe ürítette gyomrát, a hajót izzó tűzgolyó találta el. Hiro felsikított halálában, miközben a lángok bezárultak körülötte, és elnyelte a mohó, vörös örvény.

A hajó orra az égnek emelkedett, hatalmas sóhajt hallatott, majd kettétört. Szajuri látta, amint Hirót a lángok közül egy sötét vízörvény ragadja el, hogy lerántsa az óceán legmélyébe, ahol örök szenvedés vár rá.

Hangos zihálással ébredt, teste verítékben úszott. Keze vérzett, mert körme öccséért érzett bánatában mélyen és vadul vajt a tenyerébe.

– Ó, Hiro – suttopta. – Hogy szenvedhetsz odalenn a mélyben, fölötted az óceán többtonnányi vizével, amitől mindig úgy féltél! Megnyugtatja-e a lelkedet, ha pilóta leszek, és megölöm azokat, akik vízi sírodba juttattak?